

LBRIS

We know
books

Antoine de Saint-Exupéry

Micul prinț

*traducere din limba franceză de
Tatiana Croitoru*

www.editurajoy.ro

I

Când aveam șase ani, am văzut, într-o carte despre Pădurea Virgină care se intitula *Întâmplări trăite*, o fotografie minunată. Înfățișa un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Iată o copie a aceluia desen.

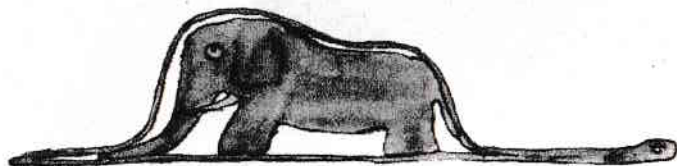
Se spunea în cartea aceea: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, fără să o mestece. Pe urmă nu mai sunt în stare să se miște și dorm timp de șase luni cât durează să o mistuie”.

M-am gândit atunci mult timp la peripețiile din junglă și am reușit să fac și eu, cu un creion colorat, primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Arăta cam așa:

Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă desenul meu îi sperie. Ei mi-au răspuns: „De ce mi-ar fi teamă de o pălărie?”.

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. Înfățișa un șarpe boa care digera un elefant. Am desenat atunci șarpele boa pe dinăuntru, pentru ca oamenii mari să poată să înțeleagă. Oamenii mari au întotdeauna nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta cam așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să nu mai desenez șerpi boa, pe dinafară sau pe dinăuntru, și să mă ocup mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Și astfel am renunțat, la vârsta de șase ani, la o strălucită carieră de pictor. Am fost descurajat de eșecul cu desenele mele numărul 1 și numărul 2. Oamenii mari nu pricep nimic singuri, niciodată, și e obositor pentru copii să le tot explice, iar și iar.

Astfel că a trebuit să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat peste tot prin lume. Și geografia mi-a fost, într-adevăr, de mare ajutor. Puteam deosebi dintr-o privire China de Arizona. Lucru foarte folositor dacă te-ai rătăcit în timpul nopții.

De-a lungul vieții, am avut o mulțime de relații cu o mulțime de oameni serioși. Mi-am petrecut mult timp printre oamenii mari. I-am cunoscut îndeaproape. Și asta nu mi-a îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe câte cineva care îmi părea mai înțelept, îl testam cu desenul meu numărul 1 de care nu m-am despărțit niciodată. Voiam să știu dacă avea o minte cu adevărat pătrunzătoare. Numai că răspunsul era invariabil: „E o pălărie”. Atunci, nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Căutam să fiu pe înțelesul lui. Vorbeam despre bridge, despre golf, despre politică și despre cravate. Iar omul mare era bucuros că întâlnește un om atât de la locul lui.

II

Astfel am trăit singur, fără a avea pe cineva cu care să vorbesc cu adevărat, până acum șase ani când am rămas în pană în deșertul Sahara. Ceva se stricase la motor. Și, cum nu aveam alături niciun mecanic, nici călători, mă chinuiam să repar de unul singur o defecțiune serioasă. Pentru mine, era o chestiune de viață și de moarte. Aveam apă pentru cel mult opt zile.

În prima noapte, am dormit acolo, pe nisip, la mii și mii de leghe depărtare de o așezare omenească. Eram mai singur decât un naufragiat aflat pe o plută în mijlocul oceanului. Așa că, vă imaginați cât de uimit am fost când un glăscior simpatic m-a trezit în zori. Îmi spunea:

– Te rog... desenează-mi o oaie!

– Cum?...

– Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare ca și când m-ar fi lovit trăsnetul. M-am frecat la ochi bine de tot. Am privit cu atenție. Și am văzut un omuleț cu totul extraordinar, care mă cercea cu luare-aminte.

Iată cel mai bun portret pe care am reușit să i-l fac mai târziu. Desenul meu este, bineînțeles, mult mai puțin încântător decât modelul. Nu e vina mea. Am fost descurajat în cariera mea de pictor de oamenii mari, pe când aveam șase ani și, în afară de șerpi boa întregi sau spintecați, n-am mai învățat să desenez nimic altceva.

Așadar, priveam cu ochi mari de uimire apariția aceea. Nu uitați că mă aflam la mii de leghe depărtare de orice așezare omenească. Dar, omulețul meu nu părea că s-ar fi rătăcit, sau că ar fi fost mort de oboseală, sau de sete, sau de frică. Nu dădea în niciun fel impresia unui copil pierdut în mijlocul deșertului, la mii de leghe depărtare de o așezare omenească. Când, în cele din urmă, am fost în stare să-i vorbesc, l-am întrebat:

– Bine, dar... ce cauți tu aici?

Iar el îmi spuse din nou, încetșor, de parcă îmi cerea un lucru foarte important:

– Te rog... desenează-mi o oaie...

Când misterul devine prea mare, nu mai cutezi să te împotrivești. Oricât de neobișnuit mi se părea acest lucru, la mii de leghe depărtare de o așezare omenească și cu toate că eram în pericol de moarte, mi-am scos din buzunar stiloul și o foaie de hârtie. Apoi mi-am adus aminte că studiasem mai ales geografie, istorie, aritmetică și gramatică și i-am spus omulețului (cu puțină tristețe) că nu știam să desenez. El mi-a răspuns:

– Nu-i nimic... desenează-mi o oaie.

Cum eu nu mai desenasem niciodată o oaie, am făcut unul dintre cele două desene pe care eram în stare să le realizez. Cel cu șarpele boa întreg. Și am

fost foarte uimit când l-am auzit spunându-mi:

– Nu! Nu! Nu vreau un elefant înghițit de un șarpe boa. Un șarpe boa e foarte periculos, iar un elefant te încurcă mult. La mine acasă spațiul este foarte mic. Eu am nevoie de o oaie. Desenează-mi o oaie!

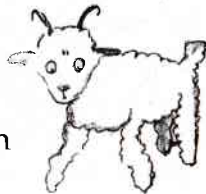
Așa că am desenat. El a privit desenul cu mare atenție, apoi:

– Nu! Aceasta e deja foarte bolnavă. Fă-mi alta!

Am desenat alta.

Prietenul meu a zâmbit cu drăgălășenie și cu indulgență:

– Uită-te și tu... nu e o oaie, e un berbec. Are coarne...

Prin urmare, am refăcut desenul.

El însă mi l-a dat înapoi ca și pe cele dinainte:

– Asta e prea bătrână. Eu vreau o oaie care să trăiască mult.

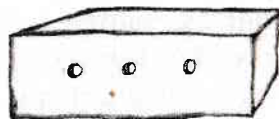
Atunci, pentru că îmi pierdusem răbdarea, deoarece mă grăbeam să-mi demontez motorul, i-am făcut în grabă desenul acesta.

Și i-am spus:

– Aceasta este lada. Oaia pe care o dorești se află înăuntru.

Spre marea mea surprindere, am văzut cum chipul tânărului meu judecător se luminează:

– Chiar așa mi-o și doream! Crezi că oaia asta are nevoie de multă iarbă?

– De ce?
– Pentru că la mine acasă este așa puțin spațiu...
– Cu siguranță e suficient pentru ea. Ți-am dat o oaie mititică.

El s-a aplecat asupra desenului:

– Nu-i chiar așa mititică... Uite! A adormit...

Așa l-am cunoscut pe micul prinț.